

Анотація до дисципліни «Методики творчого діалогу».

«Методики творчого діалогу», як комплексна прикладна дисципліна, покликана стати у нагоді в процесі підготовки спеціалістів, що здатні надати адекватні відповіді на виклики сучасної глобальної системи, що стрімко поринає у стан системної кризи, яка також має відповідні прояви на рівні окремої країни та її регіонів. Ускладнення кризових процесів потребує нових нестандартних рішень, у той час як традиційні методики прийняття рішень все частіше виявляються малоефективними, а ціна похибки у прийнятті рішень багатократно зростає. Більше того, суспільство не має часу на «пояснення» сутності управлінського рішення та відповідної мобілізації соціуму. Об'єктивно суспільство, переважна більшість його верств, повинно постійно знаходитись у стані громадянської мобілізації, та брати участь у формуванні відповідних управлінських рішень у якості суб'єктів управлінського процесу. При цьому загострюється проблема узгодження соціально-політичних позицій зазначених суб'єктів. Зняття зазначених протилежностей у позиціях можливо на основі досягнення компромісу як результату перманентного соціального діалогу.

Процес грамотного формування такого діалогу відбувається як комунікація, що має свою структуру. У самому загальному випадку ця комунікація, як частка діалогу, з боку суб'єкту може бути представлена у вигляді лінійної моделі, що визначає:

1. Хто формує комунікацію?
2. З яким наміром (зацікавленість, ціль комунікації) інформує, надсилає меседж?
3. У якій ситуації, та за яких обставин ініціюється комунікація?
4. Який меседж, або зміст інформації, що надсилається?
5. Яким каналом інформація надається, із застосуванням яких ресурсів?
6. Якої стратегії дотримується ініціатор комунікації?
7. Хто є споживачем зазначеної інформації, за його іманентними характеристиками?
8. Яка ефективність комунікації, у якій мірі досягнуто поставлена ціль?

На особливу увагу під час формування діалогу слід приділити визначенню цілі – це формування спільного рішення учасників діалогу/полілогу на основі компромісу, коли заради спільної мети усім учасникам приходится частково поступитися своїми претензіями.

Реалізація зазначеного діалогу відбувається на основі певних методик, як сукупності взаємопов'язаних способів та прийомів, які саме і вивчаються в межах дисципліни. Проте слід звернути увагу на те, що стратегічним принципом побудови діалогу є націленість на «нове», інноваційне, інше, того, чого раніше не було. Цей принцип обумовлює творчий характер процесу формування діалогу: інноваційний продукт виникає як наслідок інноваційних змін в процесі.

Більш детальний розгляд зазначених процесів відбувається в межах теорії мовних актів, як окремого напрямку сучасної комунікативної філософії, що розглядає життєдіяльність соціуму з позиції первинності та провідної ролі комунікації, на основі конвенціональності мови.

Теоретичні знання з теорії комунікацій, проектування та програмування, практичні вміння з організації та навички з проведення філософських дискусій на основі діалогу здатні гармонізувати соціальну систему та призвести до формування нового суспільного договору, що на рівні країни може бути оформлена у нову Конституцію.

Таким чином, за наслідками освоєння дисципліни очікується, що у слухача буде сформовано здатність брати участь в інтелектуальних дискусіях з елементами діалогу, на засадах відкритості та толерантності; через суспільний творчий діалог та використання досвіду європейських інтеграційних процесів вирішувати міжкультурні конфлікти. Зазначені навички фасилітації креативного потенціалу індивідуальної та колективної свідомості потенційно дозволять забезпечити усталений регіональний розвиток із долученням до загальноєвропейського креативного простору.